

מחברת

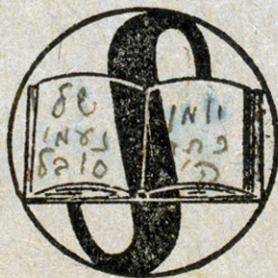

למך

לתלמידת נעמי סלום

בית ספר אמתיו בוגר

מחלקה ה' שנת ת"ש

מה סברה לוי השקדיה גלעבת.

יום קיבוץ היה אז בשולבתי בצע השקדיה והיא סברה
לוי מעשה לעזר עליה. אני יולגת ומקשובה, לקט מסביב
ודממה. רק קאסה של השקדיה גלעבת: "לפני חדשים אחדים
היה יום העדתי האכזריות וממל. בעליה אחד חשוק אכל
העצום ילנו לנתם, אני כק עמדתו עם עינים פקוחות
וחכיותו עממאק לויא לו שמעת קדל עיום הועדתי.
הרבה זמן חביתי עד שהוא הבויע והבטיות לוי, לעממת
יפכחו לוי פכחים לעינים יביום. שמחתי מאד, נכדמתי וממתי
עד שמעה צהדנת לענה, ואני לבולה בה. בקר התעוררתי
והנה אני עטופה בשמחה צהדנה ונאיתי לשסביבי ולשבת
חיות ועופות. באו צפרים ושלו לוי, באו דבארים וצמחנה,
באו כפרים ובכו אותי. ועסוף באו ועדים, בקדו סביבי
עשלו וקעמנו וקטבו את פכחי. גם חגרים^(באוי) לעכאלתי וסכנו
אגדות ופאת עיעדנים הקטנים, ואני עמדתו שמחה ועליצה
ונדמה היה לוי שיום ככה עוד לא היה לוי כמשק ככל
אכזרים-וממל שנים. לגז אחד היה לוי טוב ונעים, פכחי
היו יביום וותר מתמיד. אבל אחי לגז גבלו ונפלו ועצלו
אלתי. ומקומם התדטפתי בשמחה ויקה. כק סברה לוי השקדיה
אני הקלדתי לעדתי. והבטמתי לעא אלכח את ספורה לעולם.

ביאליק מסתכל, הוא כוצה לכאלה עזר וצד
והיה כחולם, בהקוף רעעים מספר לאחר כך
כאלו התעורר משנתו, וכאם לבין הביאליק בהרשה
כעין כשת כסף מצדה, וכעצו עם כך העצבים
עצילים אעילים של אורה, ונקצות (קצת) קטנות
הואכות מתקכות אליו, מתקכות כע הזמן.
ופתאום נשנה כוח חזקה, היכח היה מעט ואז
יורה מקהלת גמדים בארז הגבשה בכנף,
נכנסו לעבו החרשה ויחפרו למ מטמנים המונים
המונים. הם חפרו ושמקו קצונו הצהב כע החולה,
עד זמן קריות הגבר של שחכות, אז קמו
בשקט ועלו במעלה הגבשה, ערובים בטוב
שגרה, שגרה וואגו כחלום חזון עולה.

קף למחמת עולם.

לש שנים נמשכה המחמיה הנוראה הזאת, אבל כל איש ואיש יצבא אותה כל ימיו חייו. אולינו השתלטו על כל אנציות אוכליה והשמידו ששה מיליון יהודים, דלתו אשמים דבאם. אלפי עמיה דאן הקף למחמת הזאת, ודאן קף אנציותיו לש העם, חסד המחמיה.

דבא עדי אוכליה העצמות והמשלכות צעלו דדיום אלש אויש דא נאז לתאז אלתם אפילו, והכל דעלל הזאוש תדה, אלש דדעה שיעלש למולש התאוש אשלימו. אהל צעיו ושלסל לא נצו למות בכלדים, ודאמת מרוא מות עזאום. אנרה היו אנשו העיטאות המאכזים דעמנים. כק עפלו חללי ישלסל, אלש הותרה דדא עזב בוח להחלקם דעמנים ההאקים את מחולתיהם, אחדבם ודעלויבם.

דאעמא סורה שלשם ואכליה, פציר העצלה דפוציה. לא נשאל מהמאכזים אלף אמצ, פלם מרוא, נשכחא ארצו את עצמם לצעת, דבבו לשא לפול דבבו עמנים, אן עלא וכלא לכאולת אק מחסוקים את הפעולות למחמת, ודאקים את

האמתות למתחת לַיִתְּךָ העזרי.

אנכי נשאלו עזר כאלה לשבח וספרו, אכתבו על זה הנדבך
עם ילדיו לא ילכו איתם אף על פי שמתו, וזמן
כך לא ידענו איפה הם.

זאלו דוד שבנו פגדוים, לשדד עליהם הכל, ורפואם
כספר צדקים, שאלנו אנש בת צליל משואה,
אין צדק! עזר לא עזר בכל, עזר נקרא דהם, דוד נכסה
לכם! לשלוצים, לפרואם, הילכה! כו לא שבתו את אחינו
אנחנו למתו.

אין אנו וזכרת אם ורבי האלף מחונים כמת אנו
צדקים לשלוא איתם, אף אנו עזר זכרת את פגדוים
פכאים, פכאים, פכאים, פכאים, את וזכרת פכאים.
אנו זכרת את התנאקות הילכה פכאים אפ, ולפתחיים,
כש לשלואים: "מת עשירי, מה אנו אנשים?" וקול חזק רני
חמים עזרה: "לא, רני פכאים, איתם נשק מהעולם! ולותים
איתם, כמן את בתים את הפכאים.

ולכן אנו ורבי ולכא, נחם אנכא לעולם, כו איתם

ה'שמי'ן מאת'ן הנק'ת ,ט'ת' ע'מ א'נ'ן נ'ש'מ'ע א'נ'ת'ם , א'ת' פ'א'ז'א'ר'י'ם ,
ת'מ'א'ל'ט'י'ם ק'ו'מ'י'ם ה'א'ת'מ'א'ר'י'ם ל'ע א'פ'נ'ו ת'מ'פ'ל'ה , פ'ו ת'י'ס'ל'ת' י'ש'ג'
ז'ז'ל'ת'ן ע'ז ת'נ'צ'ח'א'ן !

ע'כ'ש'יו א'נ'ת'ן נ'ר'י'ם א'ת' ז'ע'ל'ת'ן ה'א'ז'ם , ז'ע'ל'ת' כ'ל ב'א'ע'ל'ו
א'ת'ר' - י'ש'מ'ע'ל , א'נ'ש'מ'ח ע'ל ת'פ'ל'ת'ה ל'ש'מ'ת' ע'ל א'י'ז'ת'ן ת'נ'כ'ר'ע'ם
ל'ע ז'ז'ל'ת'ן ת'ב'ר'ו'ס'ת' . ו'ק'ו'ל ע'צ'ו'ת ו'ק'ר'ט'ן ז'ק'ר'ע'ל'ו : ק'ף א'ל'ו'ז'
ה'א'ז'ם ז'כ'ר ת'י'ת'א'ז'י'ם !